

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 686. Cononis Pap. Annus 1. Ivstiniani Ivn. Imp. Annus 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

... sed miser ille non die post acceptis a lamuribus & mentis capiti, duntaxat in non vitiose animadverberat; in ignem se convertit, & mortuus est. Insuper autem cononem vidit hunc Chrodobertum in villam Saracenicorum magno oneratum luto deportatum a manibus, & cum visibus, in quibus trucidatus fuerat, iniquo quatuordecim martirij spoliis est factus Nonas Octobris, &c. Sobdit vero auctor de miraculis ad eius corpus exhibitis, deq; miserando exitu Eboracii, & translatione eiusdem martyris, atque aliis miraculis tunc repetitis. Exaritur pariter odium eiusdem Eboacini adversus Philibertum Abbatem eius monasterii: sanctus quoque Amantius Episcopus Senonensis ab eodem mittitur in exilium. Hec & alia a truculenta bestia adversus Dei servos perpetrata sunt: sed quas penas ipse dederit, suo loco dictum sumus.

IESU CHRISTI ANNO 686.

CONONIS PAP. IUSTINIANI IVN. IMP. ANNO 1. ANNO 2.

CEQUITUR ordine temporis annus Domini sexcentis octogesimo sexto, in dictione decimato: quo Ioannes Papa, ubi sedisset annum unum & dies vndeque (vt Anastasius habet) mortuus die secundo Augusti: de quo, pater illa que ceo sunt tempore contiguit, huc scribit Anastasius: Ille post multum amorem carnalis propter transgressionem ordinationis Ecclesie Turritana in Sarthona, quam sine auctoritate Pontificis fuerat Citonatus in archiepiscopum Calaritanum, pro eo, quod iniquis ordinatus fuit sine apostolice, & ad tempus concessa fuerat ipsius ordinatio eadem Yulstie postmodum proterita faciente Archiepiscopo, precepto Pontificum ab eadem ordinatione suspensus, post ista determinationem sancti memoris Martini Pape, & sancti Causili sacrosanctorum, novellum Episcopum, qui ab eodem Archiepiscopo ordinatus fuerat, sub divinis sedis apostolice relictus, atque firmatus: ipsorum chirographum archiepiscopo restituit. Qui sanctissimus vir divina misericordia delectatus est, & vitas vix ordinationem sacerdotum explore potuit. Hic dicitur amicus clero, monasterio, diaconis, & mansuetus sibi nulli non gentis. Vixit autem Episcopus per diversa loca monasteria rediens: qui etiam sepultus est ad beatum Petrum apostolum sub die secunda mensis Augusti. Constantius Episcopus eius mensis dies decem & octo. hactenus de Ioanne Anastasius: cuius tenentia die vigesima Octobris successores Conon creatus est Pontifex, cum schisma constans esset inter Theodorum presbyterum atque Petrum Archiepiscopum, de quo hactenus ibidem Anastasius:

In Cononis electione, dum ad Episcopatum quaeretur, non magna contentio facta est, eo quod clerus in Petrum Archiepiscopum interderit, exaritur insequente eius presbyterum Theodorum. Et clerus quidem adunatus ante fores basilice Constantiane congregatus, eo quod qui missi fuerant ad eum sedulitate regis basilice valius, observabant, & neminem ingenti perurbabant. Exercent autem omnes in basilica sancti Petri proconarria simuliter fuerant adunati: & neque illi clero consueverant, neque clerici exercitum acquirerebat pro stipendio presbyterorum personis. Sed dum missa ab utrisque partibus responsa vixit auctori & redirent, & nihil proficerent ad conciliandum: cantans & ceteri sacerdotes & clerus unanimiter impudenter in Episcopum Lateranensem, & elegerunt, & honorificam vestem personam superasti Pontificis Cononis, in quo vixit specus angelicus, veneranda canonicus, sermo verum, pronuntia ac, simplex animus, quatuor menses, religiosa vita, qui nunquam sine casti adhibere secularibus immiserat. Eusebio autem innotuit taliter vixit cum primatibus exercitibus pariter ad eum laboratum venientes, in eius laudem simul omnes acclamare. Pater autem exercitus vnanimitatem, clero populoque in decreto eius suscribentibus: post aliquo die & ipsi fecerunt, & consensum personam predicti sanctissimi viri, utque in eius decreto de-

Annal. Eccl. Tom. 3.

notamente subscriperunt; & Missos, nuncios videlicet, pariter una cum clericis & ex populo ad excellentissimum Theodorum Exarchum (vt mos est) duxerunt. Hec Anastasius, qui Cononem fuisse genere Thracem, educatum in Sicilia, inde vero in Ecclesia Romana inter presbyteros meruisse tradit.

Cum autem se amplius immiscendi in confirmatione electionis Romanorum Pontificum nullam sibi reliquam esse facultatem, illa remissa, & in pristinam libertatem Romana Ecclesia vindicata, Iustinianus Imperator aspiceret, alia eam sibi via usurpare qualetur, nimirum, vt non crearetur Pontifex absque Exarchi consensu, dum scilicet per militares copias ipse faceret, vt non alius, quam qui sibi cordi esset, Romanus Pontifex crearetur: ex quo & aliud obortum est malum, vt ambientes Pontificatum, pater Exarchi ministerium illum consequi conarentur, siue muneribus, siue aliis officiis hominum demerentes. Factum que est, vt clero Romano in contrarium adveniente, saepe schismata conflarentur, pater hic contigit vidimus, & in eius successores electione, vt proxime dictum sumus.

Quod rursus ad Iustinianum Imperatorem spectat, huc de eo Anastasius: Ille, Conon Pontifex scilicet, suscepit duntaxat in honorem domini Iustiniani Principis, per quam significat reversisse Acta Sexte Synodi, & apud se habere, quam pia memoria domini Constantinus pater eius fecerat, & promissis eius pietas illibatam & inconvulsam perenniter custodire & conservare. Hec cum dicat Anastasius, ex literis tamen Nicolai Pontificis ad Michaelem Imperatorem constat, hand sane fidei extrinsece, sed & adversum fuisse eundem Imperatorem ipsi Canonis, cum legatos eius Constantinopolim missos praevicari coegisset. Sed Nicolai verba accipe, dum invehitur in improbos Imperatores de Ecclesia Romana male merentes: Tanta, inquit, salutis oblata ministros duplici modo interemisit: quoniam aut participes illis sui errores effectus spiritualiter occiderunt, sicut temporis reverenda memoria Cononis contigit, &c. Arguunt quidem illa, diuerse fidei esse cepisse Iustinianum a Romano Pontifice: ob id que constat sensisse nomen itatum, omniaque in deteriora labi cepisse: siquidem hoc anno ingentem famem vexasse Syros, & ruptam fuisse pacem facientem cum Bulgariis, Theophanes docet. Quod autem Cedrenus hoc anno tradat, formam a Constantino patre conscriptam, per Iustinianum perturbatam, nihil aliud, quam firmatam fidem Catholicam adversus haereticos per Iustinianum emotam, intelligere voluisse, eiusdem Imperatoris exitus declarat.

In reliquis scimus, eodem Anastasio auctore, ipsam Iustinianum voluisse videri de Ecclesia Romana bene mereri, dum ex parte minuit tributum illud (quod capitulo dicebatur) patrimonii, quod Romana Ecclesia apud Brutios possidebat; releuasse; etiam ea penitentiaria tradidit alia patrimonium, que habebat eadem Romana Ecclesia in Sicilia.

Quod rursus ad Cononis res gestas pertinet, illud perperam factum ab eo Anastasius tradit, quod cum morte Theophanis vacaret Ecclesia Antiochena pastore, quorundam Ecclesiasticorum persuasione, inconsulto Romanae Ecclesie clero, ordinavit Constantinum diaconum Ecclesie Syraculane, rectorem tunc patrimonii Romanae Ecclesie in Sicilia, eique pallium ex more concesserit. Sed factum est, vt cum qualis ille esset, de rebus fuisset, nempe factiosus homo, & ad conciliandas discordias natus; eius rei gratia aetna custodia idem asseruati iustus fuerit ab Imperatoris magistratibus, qui Siciliam administrabant. Hec quidem notam tunc inuenerunt Cononi, quod praeter morem (vt ait Anastasius) in his agendis clerum Romanum minime consuluisse.

Illustrat vero e contra Cononis nomen Apostolicus S. Kiliani martyris, qui ab ipso Episcopus est ordinatus. Accidit enim temporibus istis, vt in Hibernia, vbi vigebat monastica disciplina, cum nonnulli ex monachis exsoluissent numeros omnes Ecclesiasticae institutionis, ad maiora adhaerent, secundum illud Apostoli a. d. Eml. lami.

III. EXARCHI CONSENSUS IN ELECTIONIS PONT.

IV.

IUSTINIANVS FIDELI CATHOLICAE PRODIGATOR.

V. REAXATA TRIBUTIO ECCLESIAE ROM.

CONSULENDVS A PONTIFICIBUS CLERO IN REBUS AGENDIS.

VI.

1. Cor. 11.

DE S. KILIANI APOSTOLATU.

VII.

a Galat. 2.

b Rom. 16.

c Apud Sar. 2. l. 1. rom. a. KILIANVS ROMANVS PROPHETA SCITVS.

VIII.

CONON PAPA ORDINAT KILIANVM EPISCOPVM.

IX.

d Luc. 11. c. 10. 19.

ni charitas melliora, magis autem et prophetice cupere, quod Evangelium annuntiare gentibus, quae illius repente expertes, sed in v. consulo precibus nomine, ad opus alligarent, dum Spiritus inflingeret. Et inebriantur eos, quem diximus, Kilianus nobilibus parentibus natus, facis literis probe imbutus, virtutibusq; paucis exornatus, qui quod mente conceperat propositum, locis communicans, inuenit omnes non tantum consentientes, sed dum Spiritus calore succensos, ipsam, qui hortabatur ad opus impellentes.

Iniit igitur vna Consilio, et fuit vna sententia, ut primam regionem, quibus Christianum predicaturi essent, inuiserent, agerentq; considerarent, in quem verbi sensum sparsi essent, a quo inde ad excolendum eum a domino acciperent, eo scilicet, quem scientes Chilii vniuersae Catholice Ecclesiae esse propositum, ipso, inquam, Romano Pontifice, ne (quod de se dicit Apostolus a) in vacuum cucurrissent, nefas esse scientes, tantum munus sibi sumere, & non ab eo, cuius esset hoc imperium, suscipere, secundum illud eiusdem Apostoli de Quomodo predicabunt, mittantur? Sed quomodo haec habuerint, aucti qui Kilianus res gestas, sicut breuiter, ita & fideliter prosecutus est: vbi enim eius viae sanctae primordia percipit, illa subiicit: inde, inquit, profectum est in Germania provinciam, quae ad incola terra illius, Orientalis Francia vocatur, ibiq; in oppido, quod lingua ipsorum Vitzburg dicitur, morari constituit, non verum incredula genti feruorem, quippe qui animo interire carentiam martyrii optaret. Interim tamen a verbo predicatae abstinent, donec se Romano Pontifice praesentaret, ut apud Romanam selem & integrum Christianae religionis dogma, & licentiam acciperet predicandi. Nihil enim aliud Pelagiana secta sinit heresi, Apostolica, contra damnata, qua nisi Romano iudice sola non poterat. Itaque per sanctissimum coram Primatum Apostolicae sedis, eiusdemq; ministris, ut ipsi semina duntaxat verbi gentibus erogare liceret, iudicio domini amore exquirat.

Tunc autem praerat Romana Ecclesiae Conon Pontifex, humani diuinitus, litteris polens, Pontificali officio congruus, in ordinanda Ecclesiastica rebus discretor idoneus. Ia, audita sile tam dulci vici charitatis nexibus alligata, Deo quidem gratias egit, illi vero sese charitatis beneuolentia imperitum, exultans, semina diuini eloquii ab insularibus & longe positis doctoribus propagari. Erat, inquam, apud egressum Pontificem non modica exultatio, quod crederet paulatim euacuari fraudes antiqui hostis, crescentibus ministris diuinae operationis. Itaque consensu totius Vrbis beatissimum virum in praesulatum officio constituit, qui & christiana consuetudine, & factis edocuit, & sacros edocuit, & in reprehensibiliter valeret. Atque huic paratus, dimissum, moneo ut capto operi insisteret, a Domino parato sui praesentis aeternae retributionis. Beatus igitur Kilianus Vrbis egressus, emenso itinere longissime cum Colomanio Presbytero & Teuchano Laeta, ad locum sibi destinatum peruenit, haec de ordinatione ipsius. Quomodo autem Francofonia gentem vna cum Duce ad Chilii fidem conuertit, ita idem delatit auctor, sic pergitur:

Veniens autem ad praedictum oppidum Orientalis Francia Vitzburg, non tam, quam prius in ea provincia Douem murum, sed alium, Gohbertum nomen. Caput ergo venerabilis viri paulatim diuini verbi pabula increduli populi ministrare. Tantam enim gratiam et Dominum contulerat, ut breui tempore & genti uisum peruerserit, & ex ipsorum lingua veritatis semina scilicet. Mirabatur autem omnia non solum doctrina non tantum, sed magis quoque eloquentiae vim & copiam. Porro sermone facundiam veritatis efficacia committitur, impletumq; est in illis, quod Veritas apostolica promissit: Ego, inquit, d, habo roboris & sequentiam. Et item: Opera que ego facio, & vos facietis. Sed cum iam diuini eloquii semina succrescerent, & in plebs sensum mouerentur erroris gentilitatis, usque ad principes populi sancti viri fama perlata est: adeo ut ipsam quoque Douem provinciam non lateret, qui sanctum virum sibi praesentari iussit, acciperet copios, quem esset haec doctrina, quam predicaret, haec enim nisi incognita. Erat vero si Principi magno ingenio praeditus, licet gentilitatis erroribus foedatus. Vt autem ad eum peruenire per beatum, constantem vera dogma religionis ei caput propo-

neret, docens vnum Deum esse in personarum trinitate, resistentem & inuisibilem creatorem & auctorem, per quem rationalis creatura, inuisibilis fraude decepta, sit miserabiliter errata.

Principi admiranti tanti viri constantem & sermone superabilem veritatem, quia (ut diximus) non tam praedictum gentis, verum se sententia speratum videri, ad nouum tam facile audientium, volens crebra apud se traliter inuestigare, reuerentem eum quem Kilianum gradatib; vel Diana tanta vultu praesentem esset: Diana namque apud aliam in summa veritate habebatur. Interim egressum viri ipsius instantiam constantem animo, quae diabolo perire videret. Ita in summa super candlelabrum posita vniuersis respicienda. Erant tamen in mente constituta ab omnibus videretur. Porro Dux veritatis egressi viri praesentem animam, seruentem ad eum, copiam multam eum iussit, ut cognito veritate etiam, delatit, usque ad fractum erroris. Sic igitur a beatissimo vero Catholice praesentis uentis diligeret instruit, praesentis Douem uisitatione die cum multis alio data nomine, aqua facta baptisima, illuminationem pristina promerit erroris: atque facta scilicet, ut ita pene Orientalis Francia provincia, relicto hominum vultu, ad uera religionis operam daret. hinc usque de conuersione Gentilium: reliqua vero, quae ad christianitatem pertinet, suo loco dicenda erunt. Hic autem monendum, inter Hebernum, qui gloria confessionis illustra clarum in territorio At ebatent, cuius natalis in Belgio agris circamteret mensis Nouembri, de quo Molanus consulo.

Vexabantur id tempore Hispaniarum Ecclesiae multitudine Iudaeorum ibi degentium, & in Christianitatem insistantium: haud enim valuerant Regum legibus, Synodalibusq; decretis cotices, aliaue reprobis saepe tentatis in officio contineri, quoniam iam prodiu retinebant, quam & tunc non dimittunt. Inter alia autem exprobatas folebant in temporibus Christianis falsam annorum apparitionem ab origine mundi, ob idq; eos falli, quod ante tempus Moysi acciperent, cuius aduentus non dum tempus rediret. Ad horum perolantiam atque procciam recondendam, Eugenius Rex Hispania vno rogatus S. Iulianum Episcopum, veritas scriptis eisdem redigueret. Praeditus id ipse quam altissimum, tres eo a gumento aduersus Iudaeos liberos edens, qui extant, quos se abioluiss; hanc, rebus illis significat f.

Nunc, inquit, acclamatione Era septingentesima regna quarta. Eueniss; igitur triginta & octo annis, ex quo facta est, usque ad maturationem Christi, usque ad sexcenta sexaginta sex annis. Et paulo infra: ab origine mundi usque ad praesentem uisitationem dico quinquaginta mille trecenta septuaginta quae annis: quibus si addiderit annos ab incarnatione Domini usque ad sexcenta sexaginta sex, usque ad sexcentos octo, quibus in minimis Principes Eugenius Imperi; in rebus habet annos septimum, computati sunt sex mille & quatuorcenti sexaginta sex annis, quibus & inueniuntur chronologiae per Eram in Hispania receptam molit huc supputantur in omnibus adhibenda.

Sed hic obiter resellimus (quod & Galis; pluribus testatur) manifestis errore infecti in conuersione S. Iulianum Episcopo Toletano editis, Iulianum Pontificem: siquidem qui Pomech; nomine recentissime inter scriptores Ecclesiasticos, ut ante dactos de re ante vixit, tempore videlicet Gelasij Romani Pontificis, ut auctore Gennadio, qui scribit de ipso, conuenit cum aliquo nihil conuentione, cum Iuliano hoc Pontificem ille habeat: exento ille natione Maurus, & prophyet; tantum fuit, atque vixit in Gallia, nec in fide Catholica haud interget. Temillius hanc perquinatus: quae quidem nequaquam de Iuliano, de quo agitur, dici possunt. Sed ut ambo huiusmodi credentur, inde fluxisse videtur etiam opinio, quod vtriusque eodem titulo commentariis editis, nempe Prognosticon, quos tamen ab inueniend; conuenient, qui in eis citati permanent auctores & in quibus

III.

cum in libris Prognosticon Juliani Episcopi Toletani citari legatur auctores, qui post Pomerii aetatem vixerunt, non illius esse possent commentarios, quisque cognoscit.

Sed & quod Iulianus diaconus Ecclesiae Toleranensis est praefatus illa superius recitata in libris S. Ildelfonsi de laudibus S. Mariae, & quae cognomine incipit Pomerius reperitur: ne quis existimet illum esse eundem cum Iuliano Episcopo Toletano, de quo agitur, quasi qui ibi diaconus nominatur, idem postea fuerit eiusdem Ecclesiae creatus Episcopus: etenim cum in ea praefatione meminerit Siberti Archiepiscopi Toleranensis, qui post Iohannem defunctum eandem Ecclesiam tenuit, vique de ductum ab isto omnino constituit. Nec mirum est, quod commentarii Iuliani adversus Iudaeos Iuliano diacono cognomine Pomerio adscribere possint, cum auctor se fuisse Episcopum illis verbis manifeste indicet, quibus ait: Periculorum est pastor, si taceat, &c. Idem dixerimus de libris Prognosticon, dum praefando ad Iulianum Episcopum Barcinonensem, fratrem eum appellat, vique coepiscopum. Sed de his haec tenemus.

IESU CHRISTI ANNO 687.

CONONIS PAP. IUSTINIANI IVN. IMP. ANNO 3.

ANNO Redemptoris sexcentesimo octogesimo septimo, Indictione decima quinta, Conon sanctissimus Papa mortuus decimatercia mensis Octobris, cum sedisset menses vndecim, & die viginti tres, ut Anastasius tradit, quem potius sequimur, quam alios, qui Anastasio antiquiores non habent aliquem, cui in haec usque sequantur. De eodem ipse testatur, fuisse relictam ab ipso tum clerico, tum monasterium eam auri quantitatem, quam Papa Benedictus reliquerat: idemque aliter, creatos ab eo Episcopos per diversa loca numero sexdecim, sepulchrumque in basilica sancti Petri iugum secunda mensis Octobris, cellasque Episcoporum ipsius menses duos & dies tredecim: quo tempore diem constatum est schisma inter Theodorum Archiepiscopum & Paschalem Archidiaconum, qui multis artibus sibi ad Pontificatum viam paravit; de eo enim haec Anastasius in Conone: Huius Archidiaconi vobis eundem Cononem Pontificem infirmitate confisistam, & cupiditate ductus praedicti legati relictis clero & monasterio ad ipse Pontificis, cum nondum esset perfolutum, scripsit Ravennae glorioso nostro Exarcho, atque promissi eius dationem, si ad Constantinianum diceretur, haec de Archidiacono Anastasius in Conone.

Post cuius obitum quomodo Ecclesia Romana diuisa sit schismate, idem Anastasius in Sergio ita narrat: Postquam vos dies ad designata memoria Conone Apostolica facta Praesule (ut fieri solent) Romanus populus in duas partes divisus est: & una quidem elegit Theodorum Archiepiscopum, alia vero Paschalem Archidiaconum. Et quidem Theodorum Archiepiscopum cum populo, qui ei saepebat, praeniciens, interitum partem Patriarchy tenuit: Paschalis vero exteriorum partem ab Oratorio sancti Silvestri & basilica domus Iulia, quae super campum regium, occupavit. Cumque unus alteri locum non cederet, sed utriusque immuniter perdurarent, ut unus alium superaret: nisi consilio primatis Iudicum, & exercitus Romanae militiae, & cleri plurima pars, & praesertim sacerdotum, atque civium multitudo ad sacrum Palatium perrexit, & dum pertractantes, quid fieri deberet, qualiter duorum alteracionem electorum superaret contentio: Duo auctoritate, in personam decessitum Sergij venerabilis tunc praebiteri concordantes se convolare, eumque de medio populi tollentes, in Oratorium beati Casarii martyris Christi, quod est intra sacrosanctum Imperatorum Palatium, introduxerunt, & excule

in Lateranense Episcopium cum laudum acclamatione deduxerunt.

Sed antequam ulterius progrediatur oratio, de ipso loco Oratorij S. Casarii dicendum est: quod cum intra sacrum Palatium fuisse dicatur, aliud plane à Lateranensi Patriarchio illud fuisse, ex eodem verborum contextu perspicuum redditur, dum illud à schismaticis occupatum fuisse ponitur, altero nempe ipsorum occupante partem exteriorem, interiorem vero altero: unde liquet, sacrum Palatium diversum fuisse à Patriarchio, & quod ibi erat (vtaic) Oraculum, sive dixerimus Oratorium, dictum fuisse sanctum Casarium intra Palatium, sive in Palatio, de quo mentionem habuit à S. Gregorio, suspensus vidimus, egimusque de eo pluribus, cum de imaginibus Augustorum Romam delatis, & in eodem Oratorio à S. Gregorio collocatis sermonem habuimus. Sed redeamus ad Sergium.

Quidnam ipse iam faceret, cum etsi electus cathedrae tamen Pontificiae expers esset, schismaticis eum occupantem vallantibus armis: Idem divinus Spiritus, qui ad eius electionem populum clerumque permoverat, ut olim Samsonem in Philistaeos, eosdem adversus schismaticos ad eorum cunctos utrumque excitans, fortis reddidit & intrepidus. Proficiscentibus enim ipsis vni simul ad Patriarchium Lateranensem, ipso aspectu, qui ipsum fois obfidebant, statim sponte cessare, resistere non valentes: sed & ij, qui intus erant, & Patriarchium in munitionem conuenerant, inuiti licet atque nolentes, dederunt locum, sicque vnus ab omnibus, explosis reliquis, acceptus est Pontifex Sergius. Sed quae habet Anastasius de Sergio ad Patriarchium accedente, audi:

Quoniam fores Palatii intrinsecus essent munitae & clausae, tamen pars, quae supra dictum venerabilem virum elegerat, quia validior erat, praevaleuit, & ingressa est. Quo ingressu, vnus e duobus electus, id est, Theodorus Archiepiscopus illico quiescit, & humiliter se: Paschalem vero nullo modo cordis duritia id facere sinebat, donec coactus & confusus, volens, nolens, suum dominum & electum ingressus salutarer. Qui etiam Paschale clanculo non cessavit Ravennam suos mittere Messos, promissaque pecunia, vel alio diversis donis, Ioannem Patriarcham & Exarchum cognomento Platyn, cum suis Inducibus, nomine sciente, Romam venire persuadere. Quis ad illud venit, ut nec signa, nec banda cum militia Romani exercitus occurrissent ei iuxta consuetudinem in competenti loco, nisi e propinquo Romana civitatis. Quod dum pensisset, & omnes in personam Sergij sanctissimi inuenisse confensisset, illi quidem resistere non valuit: Ecclesia tamen beati Petri Apostoli idem Exarchum per eiusdem Paschalis miseriam dispendium & damnum intulit, quod ad eodem Paschale subscripso Exarcho promissum fuerat, id est, centum auri libras à parte Ecclesiae expectantes, Sergio sanctissimo electo proclamante, quod neque promississet dare, neque possibilia suspenderet: & ut ad componendum animos videntium componeret, cantuatos & coronas, quae ante sacrum altare & Confessionem beati Petri Apostoli ex antiquo pendebant, deponi fecit, & pigriori tradi: sed nec in hoc flexa est eiusdem Exarchi duritia, donec centum (ut dictum est) aurilibras accepit.

At licet (ut praedictum est,) Ecclesia Christi adeo miserimus Paschalis dispendium & damnum iniecerit: tamen, Christo fauente, Sergius praebiter & electus in sede beati Petri Apostoli Pontifex ordinatus est: praedictus vero Paschalis non post multum tempus ab officio Archidiaconatus pro aliquibus incantationibus, & locis, quos colebat, vel sortibus, quas cum alio inspectatoribus trahebatur, Dei, beatorum, Apostolorum Principis Petri interueniente iudicio, priuatus est, & in monasterium retrusus, & post quinquennium pra cordis duritia impotenti defunctus est, hucusque Anastasius de ingressu Sergij, atque dissidentium electione: quibus plane apparuit, haud leuem esse eam sanctae Romanae Ecclesiae, à postolice sedis persecutionem, quam à domesticis pati conlucuit, vtpote quod qui semel cepit ipsius Redemptoris adhuc tempore erubescere discipulos Satanas, nunquam dimiserit amplius erubescere, quo simul collidens iustus cum improbis, magna agratione ipsam conuulsa: Ecclesiam, sed maiorum damno, lucro vero iustorum: etenim eiusmo

SERGIO CHRYSTI SCHISMATICI.

IV.

DAMNA ILLATA ROM. ECCLESIAE PER EXARCHVM PASCHALEM.

V.

PASCHALIS MISERIAM.